

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/44/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8616204931
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8616204931.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. predsedníčky senátu a sudkyň JUDr. Elišky Wagshalovej a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu V. I., T. XX.XX.XXXX, H. XXX XX Y. Č.. XX, právne zastúpený Mgr. Stanislavom Hutňanom, advokátom so sídlom Moskovská 18, 811 08 Bratislava proti žalovanému ZH Kredit, s.r.o., Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 36 049 581, právne zastúpený JUDr. Felixom Neupauerom advokátom, Advokátska kancelária FELIX NEUPAUER & PARTNERS so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 37 928 422, o zaplataenie 1.211,73 eura s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 6C/127/2016-113 zo dňa 21.11.2018 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.211,73 eura, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.211,73 eura od 14.01.2016 do zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % na účet právneho zástupcu žalobcu, o výške ktorých súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, stanovisko strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania, obsah pripojených listinných dôkazov a uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohataenia na strane žalovaného, z dôvodu, že na základe platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Svidník č.k. 2C/49/2011-12 zo dňa 31.03.2011 žalobca ZH Kredit s.r.o., IČO: 36 049 581 proti žalovanému V. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XX sa domáhal zaplataenia 68,21 eura s príslušenstvom. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť 22.04.2011. Exekútorický úrad Banská Bystrica, súdny exekútor JUDr. Juraj Kašínský, Kukučínova 18, Banská Bystrica vyúčtoval náklady exekučného konania v exekučnej veci vedenej pod sp.zn. 8Er/387/2011, EX 248/2011, z ktorého vyúčtovania vyplýva, že celkom bola vymožená suma od povinného V. I. nar. XX.XX.XXXX vo výške 1.211,73 eura. Uznesením Okresného súdu Svidník č.k. 4C/71/2012-40 zo dňa 25.09.2012 v právnej veci žalobcu ZH Kredit s.r.o., IČO: 360 495 81 proti žalovanému V. I., T. XX.XX.XXXX, H. Y. XX o zaplataenie dlžného poistného na zdravotné poistenie vo výške 68,21 eura a poplatku z omeškania, o návrhu žalovaného na obnovu konania v právnej veci sp.zn. 2C/49/2011, v ktorom konaní súd obnovu konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 2C/49/2011 povolil a uznesenie v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 4Co/137/2012-57 nadobudlo právoplatnosť 08.08.2013.

Následne uznesením č.k. 2C/49/2011-39 zo dňa 15.12.2015 v právnej veci žalobcu ZH Kredit s.r.o., IČO: 360 495 81 proti žalovanému V. I., T. XX.XX.XXXX, o zaplatenie 68,21 eura s príslušenstvom, konanie zastavil a zároveň vyslovil, že po právoplatnosti rozhodnutia vec postupuje Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou so sídlom v Bratislave. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 13.01.2016.

Následne súd prvej inštancie citoval ust. § 451 ods. 1, § 456 Občianskeho zákonníka, uviedol, že žalobnému návrhu žalobcu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.211,73 eura, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 1.211,73 eura od 14.01.2016 do zaplatenia. Výška bezdôvodného obohatenia nie je sporná, lebo predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaný povinný vydať žalobcovi. V konaní bolo preukázané, že pôvodným exekučným titulom - platobným rozkazom Okresného súdu Svidník č.k. 2C/49/2011-12 zo dňa 31.03.2011 bolo vedené exekučné konanie pod sp.zn. 8Er/387/2011, EX 248/2011 súdnym exekútorom JUDr. Jurajom Kašinským a podľa celkového vyúčtovania exekučného konania zo dňa 31.12.2014 oprávnený ZH Kredit s.r.o., IČO: 360 495 81 od povinného V. I., T. XX.XX.XXXX, H. Y. celkom vymohol 1.211,73 eura, čo predstavuje žalobcom uplatnenú istinu z titulu bezdôvodného obohatenia. Ďalej v konaní bolo preukázané, že uznesením Okresného súdu Svidník č.k. 4C/71/2012-40 zo dňa 25.09.2012 bola povolená obnova konania vedeného pod sp.zn. 2C/49/2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove nadobudlo právoplatnosť 08.08.2013. Následne uznesením č.k. 2C/49/2011-39 zo dňa 15.12.2015 súd konanie zastavil a po právoplatnosti rozhodnutia vec postúpil Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou so sídlom v Bratislave s právoplatnosťou od 13.01.2016. Titulom uvedených rozhodnutí pôvodne existujúci exekučný titul - platobný rozkaz č.k. 2C/49/2011-12 zo dňa 31.03.2011 bol zo zákona zrušený, avšak do povolenia obnovy konania a ďalšieho procesného postupu tento bol právoplatný a vykonateľný, na základe ktorého žalovaná strana, ako oprávnený, proti žalobcovi, ako povinnému, uplatnil nárok v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 8Er/387/2011, EX 248/2011. V prospech žalovaného, ako oprávneného subjektu, bola vymožená suma 1.211,73 eura, ktorá predstavuje na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, nakoľko pôvodný exekučný titul, podľa ktorého exekúcia bola vykonávaná, stratil účinnosť (bol zrušený za zákona), čo malo za následok, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 1.211,73 eura.

Súd prvej inštancie považoval žalobcu za spotrebiteľa, ktorý podal žalobný návrh na súd v súlade s ust. § 19 písm. d/ Civilného sporového poriadku, a preto uplatnenú námietku žalovaného týkajúcu sa miestnej nepríslušnosti nepovažoval za dôvodnú.

K uplatnenému príslušenstvu pohľadávky, a to úroku z omeškania a neosvedčenia začiatku plynutia od 14.01.2016 súd prvej inštancie uviedol, že uznesenie Okresného súdu Svidník č.k. 2C/49/2011-39 zo dňa 15.12.2015 nadobudlo právoplatnosť dňa 13.01.2016, a preto dňom nasledujúcim žalovaný sa dostal do omeškania, pretože vo veci neexistuje exekučný titul, podľa ktorého od žalobcu žalovaný vymohol v rámci exekučného konania bezdôvodné obohatenie v sume 1.211,73 eura. Povolením obnovy konania, následne zastavením konania a postúpením veci Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, žalovaný mal byť si vedomý, že v jeho prípade, nakoľko uplatnil v exekučnom konaní vymożenie pohľadávky z platobného rozkazu, ktorý uvedenými úkonmi bol zrušený, nastáva režim bezdôvodného obohatenia. Od právoplatnosti uznesenia o zastavení konania dňom nasledujúcim sa dostáva do omeškania, a preto súd prvej inštancie v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal aj uplatnený úrok z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 1.211,73 eura od 14.01.2016 do zaplatenia. Vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti uplatneného nároku v zmysle pokynu odvolacieho súdu, súd prvej inštancie opätovne poukázal na skutkové okolnosti danej veci s tým, že zdôraznil, že ďalším procesným postupom povolenia obnovy konania po opätovnom rozhodnutí pôvodný titul - platobný rozkaz č.k. 2C/49/2011-12 zo dňa 31.03.2011 neexistuje, bol zo zákona zrušený, a to zakladá dôvodnosť uplatneného žalobného návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Zároveň súd uviedol, že žalobca je vecne oslobodený od platenia súdneho poplatku podľa Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov (§ 4 ods. 1 písm. c/).

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie právny zástupca žalovaného. Namietal nesprávne skutkové zistenia, ako aj nesprávne právne posúdenie. Poukázal na odôvodnenie

napadnutého rozhodnutia súdom prvej inštancie. Napadnutý rozsudok považoval za nesprávny, nezákonný a navyše arbitrárny. Podľa názoru žalovaného je rozsudok výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí nielen samotnou nepreskúmateľnosťou, ale aj zmätočnosťou. Poukázal na judikatúru ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia. Vo vzťahu k uplatnenej námietke nesprávnosti a nezákonnosti rozsudku poukázal na to, že súd prvej inštancie náležite neuviedol, z ktorého uvádzaných dôvodov bezdôvodného obohatenia uplatnený nárok žalobcovi priznal. Zdôraznil, že hmotnoprávny nárok žalovaného na zaplatenie poisťného voči žalobcovi existoval a bol vymožený v exekučnom konaní. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nemohol získať plnenie bez právneho dôvodu. Zdôraznil, že bezdôvodným obohatením sa môže stať tiež plnenie prijaté/vymožené na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené, čo v danom prípade k tejto skutočnosti ani nedošlo. Pokiaľ ten, čo plnil na základe povinnosti mu uloženej súdom, prípadne správnym orgánom, domáha sa vrátenia tohto plnenia, dôvodnosť takejto požiadavky potom závisí na tom, či podľa hmotného práva, teda aj bez rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené, plnil povinnosť, ktorú skutočne mal, alebo ktorú nemal. Túto otázku rieši súd ako predbežnú. Zrušením rozhodnutia, podľa ktorého bolo plnené, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, a teda, že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala. Právny zástupca žalovaného nesúhlasil s posúdením žalobcu ako spotrebiteľa, ako aj s odmietnutím jeho argumentácie o miestnej nepríslušnosti konajúceho súdu. Podľa jeho názoru žalobca nemá status spotrebiteľa. Ďalej namietal priznané úroky z omeškania, odôvodnenie v tejto časti napadnutého rozhodnutia považoval za zjavne celkom nezákonné. Poukázal na ust. § 563 Občianskeho zákonníka s tým, že uviedol, že doba splatnosti údajného záväzku žalovaného z bezdôvodného obohatenia nebola dohodnutá, ustanovená právnym predpisom ani určená v rozhodnutí, bol by žalovaný povinný vydať bezdôvodné obohatenie až v prvý deň po tom, kedy by bol o vydanie bezdôvodného obohatenia požiadaný žalobcom. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalobu zamietnuť. Uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

3. Právny zástupca žalobcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný. Podľa jeho názoru, žalovaný neuviedol žiadne relevantné skutkové a právne skutočnosti, pre ktoré by mal rozsudok trpieť vadou. Odôvodnenie považoval za riadne tak, ako ho prezumuje aktuálna dikcia Civilného sporového poriadku. Zdôraznil, že súd prvej inštancie sa neodchýlil od právneho názoru, ale rozsudok precíznejšie odôvodnil. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Právny zástupca žalovaného sa v rámci odvolacej repliky k doručenému vyjadreniu právneho zástupcu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 v znení neskorších predpisov, ďalej len CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 dos. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379, § 380 a § 390 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke 10.10.2019 (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 3 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením dôvodnosti uplatneného nároku odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie v celom rozsahu.

6. K odvolaniu žalovaného uvádza, že uplatnená námietka týkajúca sa nesprávnych skutkových zistení vrátane nesprávneho právneho posúdenia nebola dôvodná. Žalovaný ani po zrušení rozhodnutia súdu

prvej inštancie vo veci samej, a to uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 4Co/86/2017-90 z 15.5.2018 v rámci doplneného dokazovania po zrušení a vrátení veci súdu prvej inštancie nepreukázal, že ako právny nástupca zrušenej zdravotnej poisťovne Perspektíva družstevná zdravotná poisťovňa, k zrušeniu ktorej došlo rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 3215/1999-A k 18.7.1999, mal nárok na dlžné poistné vrátane poplatkov z omeškania. Z odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Svidník č.k. 2C/49/2011-39 zo dňa 15.12.2015 vyplýva, že konanie o zaplatenie 68,21 eura s prísl. z dôvodu uplatneného nároku, a to dlžného poistného na zdravotné poistenie bolo zastavené po predchádzajúcom povolení obnovy konania, a to uznesením č.k. 4C/71/2012-40 zo dňa 25.9.2012 s právoplatnosťou od 8.8.2013. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia bola vec postúpená Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou so sídlom v Bratislave. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 13.1.2016. Následne právny nástupca žalovaného nepreukázal ako Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o uplatnenom nároku rozhodol. Navyše odvolací súd dodáva, že žalovaný nadobudol pohľadávku od N., správcu konkurznej podstaty úpadcu Perpektíva družstevná zdravotná poisťovňa v konkurze, a to zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 7.7.2005 s tým, že v zmysle rozhodnutia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 3215/1999-A v súvislosti so zrušením Perspektíva družstevná zdravotná poisťovňa, poisťenci tejto poisťovne dňom právoplatnosti rozhodnutia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, t.j. 18.7.1999 sa stali poisťencami Všeobecnej zdravotnej poisťovne s tým, že zároveň na Všeobecnú zdravotnú poisťovňu prešli aj pohľadávky na poistnom a poplatky z omeškania. Rozhodnutie o uplatnenom nároku na dlžné poistné vrátane poplatkov z omeškania žalovaný v priebehu celého sporového konania nepreukázal, a preto jeho tvrdenie o tom, že k bezdôvodnému obohateniu po zrušení rozhodnutia, podľa ktorého sa plnilo, dochádza len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, a teda, že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala. V sporovom konaní bolo povinnosťou strany sporu skutkové tvrdenia preukázať. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne vychádzal z predložených listinných dôkazov, dôvodnosti uplatneného nároku s tým, že jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 CSP), na základe čoho dospel k správne právne posúdeniu veci.

7. K uplatnenej námietke týkajúcej sa nezrušenia vydaného platobného rozkazu v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník sp.zn. 2C/49/2011, v ktorom bol vydaný platobný rozkaz č.k. 2C/49/2011-12 z 31.3.2011 s právoplatnosťou od 22.4.2011, odvolací súd uvádza, že povolením obnovy konania, a to uznesením Okresného súdu Svidník č.k. 4C/71/2012-40 zo dňa 25.9.2012 s právoplatnosťou od 8.8.2013 a následným rozhodnutím o zastavení konania o tomto uplatnenom nároku došlo zo zákona k zrušeniu vydaného platobného rozkazu. Na túto skutočnosť súd prvej inštancie správne poukázal. O uplatnenom nároku žalovaného v tomto konaní súd prvej inštancie nerozhodol, ale konanie zastavil z dôvodu nedostatku právomoci vo veci konať s tým, že postúpil vec Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou v Bratislave v súlade s ust. § 85h ods. 1 zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohlade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s ust. § 103, § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom do 30.6.2016.

8. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku týkajúcu priznaného nároku z omeškania. Súd prvej inštancie okrem priznanej istiny vo výške 1.211,73 eura, t.j. sumy, ktorá bola zrazená v rámci exekučného konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 8Er/387/2011, vedené súdnym exekútorom JUDr. Jurajom Kašinským, Exekútorový úrad Banská Bystrica v exekučnej veci vedenej pod sp.zn. Ex 248/11 (č.l. 7 spisu), priznal aj uplatnený úrok z omeškania vo výške 5,05 %, a to odo dňa nasledujúceho po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o zastavení konania a postúpení veci úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Podľa názoru odvolacieho súdu, uplatnený úrok z omeškania je v zákonnej výške v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky z 18.4.1995 č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Doručením uznesenia o zastavení konania vo vzťahu k uplatnenému nároku na súde a jeho následné postúpenie úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou žalovaný, resp. jeho právny zástupca nadobudol vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, ak dňom nasledujúcim po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia, t.j. dňom 14.1.2016 uplatnený úrok z omeškania žalobcovi priznal. Ani táto namietaná skutočnosť nebola dôvodná. Vedomosť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil nadobudli z rozhodnutia o zastavení konania a postúpení veci inému orgánu obe strany sporu. Bezdôvodné obohatenie predstavuje záväzkový právny vzťah, z ktorého pohľadávka vznikla tomu, na koho úkor sa iný bezdôvodne obohatil a dlh tomu, kto bezdôvodné obohatenie získal. Pokiaľ tento dlh

nespočívajú v povinnosti vydať vec, ale v povinnosti platobnej, je nepochybné, že ide o dlh peňažný, z ktorého riadnym a včasným nesplnením spája ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nepriaznivý dôsledok vzniku omeškania na strane dlžníka s právom veriteľa požadovať vedľa plnenia i úroky z omeškania. Inštitút úrokov z omeškania predstavuje odôvodnenú ochranu veriteľa, slúži k zabezpečeniu pohľadávky tým spôsobom, že hrozbou zvyšujúceho sa dlhu pôsobí na dlžníka, aby svoje povinnosti splnil.

9. Vo vzťahu k namietanému posúdeniu žalobcu ako spotrebiteľa odvolací súd uvádza, že k tejto uplatnenej námietke zaujal vecné stanovisko, a to v uznesení č.k. 4Co/86/2017-90 zo dňa 15.5.2018 (bod 9), v ktorom uviedol, že uplatnený nárok nie je nárokom zo spotrebiteľského vzťahu. Uvedená skutočnosť však nemala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, lebo rozhodnutím vo veci, t.j. začatím konania v dôsledku koncentrácie konania už na nedostatok miestnej príslušnosti procesného súdu nebolo možné prihliadať (§ 42 CSP).

10. Za nedôvodnú považoval odvolací súd odvoláciu námietku týkajúcu sa nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nezákonnosti a arbitrárnosti. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutia súdu je daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovanej veci s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne i skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom a obranou proti takémuto uplatneniu. Uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda intenzitu, ktorá musí byť spôsobilá porušiť niektoré zo základných práv zaručených ústavou.

Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, odôvodnenie rozhodnutia neznamená, že na každý argument je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy potrebné posudzovať so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgias v. Grécko z 29.5.1997, Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994). Odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strany na spravodlivý proces (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. II.ÚS 44/03, sp.zn. III.ÚS 209/04, sp.zn. I.ÚS 117/05). Odvolací súd považuje napadnuté rozhodnutie, jeho odôvodnenie za jasné, zrozumiteľné a najmä preskúmateľné. S jeho odôvodnením sa stotožnil v celom rozsahu. Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Helle v. Fínsko (sťažnosť č. 20772/92 z 19.12.1998) vyplýva, že odvolací súd pri potvrdení napadnutého rozhodnutia sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšej inštancie. Napadnuté rozhodnutie, jeho odôvodnenie spĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 CSP.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalobcu v odvolacom konaní vyplývajúcou z ust. § 255 ods. 1 CSP, ktorému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 262 ods. 2 CSP).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.